

Vandaag is de mooiste sportdag van het jaar. Althans, voor de vier bewoners van 'landgoed' Terpstra. Voor heit Wim, de springende kids Germ en Jeltske en mem Anna Martha is het de dag van het Fries kampioenschap fierljeppen, hét hoogtepunt in hun seizoen.

TEKST EDWIN FISCHER  
FOTO'S RENS HOOYENGA

**H**et lange pad is fraai. Landelijker dan landelijk. Midden tussen de uitgestrekte weilanden, in de binnenste binnenlanden van Friesland. In de verte de kerktoeren van Winsum. Iets dichterbij de contouren van Tzum, het dorp waar de woning van de familie Terpstra onder valt.

De ontvangst is hartelijk. Het elektrische hek opent zich al voordat de claxon van de auto gebruikt moet worden. Twee honden vormen het kwispelende welkomstcomité, moeder Anna Martha (49) en zoon Germ (16) volgen vlot. „Sille wy earst in rûntsje meitsje?“, stelt Anna Martha voor. Wat volgt is een prachtige wandeling over het twee hectare grote perceel. Je zult er maar wonen, en in het geval van Germ en Jeltske, mogen opgroeien. Rietkragen, bomenrijen, een zwemvijver, een schapenweide, een heerlijke speelweide, een forse kapschuur met een indoor-survival baantje, en als klap op de vuurpijl een mini-fierljepschans met een grote zandbak, die ook gebruikt wordt als beachvolleybalveld.

De rondgang eindigt op deze warme zomerse dag in een grote overdekte open buitenkeuken. Heit Wim (51 en in het dagelijks leven mede-eigenaar van Technea, een importbedrijf van duurzame installatietechnieken) en dochter Jeltske (14 en havo-scholier) zitten al aan de ovale keukentafel.

Het begin van een ruim twee uur durend geanimeerd gesprek levert meteen een verrassende anekdote op. „Wy binne nea troud, dus ik bin gjin Terpstra mar Van der Mei“, verklapt Anna Martha. Wim, lachend: „Wy binne al goed tweintich jier ferloofd. By de iuwwikseling ha ik Anna Martha wol frege en se hat ek ja sein, hear. It wie yn it kafee en it hat my fuort in fetsje bier koste, mar fan trouwen is it nea kommen.“

Het gezinsgeluk lijdt er niet onder, zoveel

# De Terpstra's, een echte fierljeppfamilie



Germ en Jeltske (rechts boven) Terpstra, outsiders voor de Friese fierljeptitel bij de jongens en meisjes vandaag in Winsum.

wordt duidelijk. De familie oogt als eenheid, maar er is ook alle ruimte voor eigen inbreng. Wie er ook aan het woord is, er wordt geluisterd, onderbroken, aangevuld. Met respect voor ieders mening.

Natuurlijk is het hoofdonderwerp fierljeppen. Het is de voornaamste sport bij de Terpstra's thuis, al is survivalrun inmiddels een belangrijke tweede.

Survivalrun kwam per toeval in het leven van de Terpstra's. „Wy dogge alle trije ek oan wedstriden mei, it is in hiele goeie sport as training foar it ljeppen”, aldus Wim. Zijn beide kinderen blijken er ook goed in te zijn.

Jeltske behoort in haar categorie tot de beste tien van Nederland, Germ zit zelfs bij de beste drie. Anna Martha, lachend: „Mar Wim heart ek by de beste trije yn de klasse 50-plus. Wolst dat der wol ynsette? Want hy wûn froeger nooit wat.”

Germ (in opleiding tot monteur mobiele werktuigen) was de eerste die met de Friese cultuursport in aanraking kwam. Stage lopende cios-studenten namen zijn klas op de basisschool mee op een fierljeppclinic. Germ: „Ik fûn it fuort in moaie sport.”

„Sa binne wy deryn rôle”, vult Wim aan. Hij is inmiddels een van de trainers van de Fierljep Feriening Winsum e.o., zoals de club uit het gelijknamige dorp en bakermat van het fierljeppen officieel heet. Jeltske: „Heit en Jildou (Postma, oud-ljepster, red.) jouwe de trainingen, se folje inoar hiel goed oan.”

De jongste telg is al net zo bevangen door het fierljepvirus als de rest. Met heit toch wel als grote aanjager. „By heit is alles ekstreem”, verklapt Germ. Zijn zusje vult aan: „As wy de helte oan trainings dogge fan wat heit eins wol, dan dogge wy noch altyd mear as hast alle oare ljeppers.”

De lach op het gezicht van zijn vader is veelzeggend. Al haast hij zich te zeggen dat plezier altijd de drijfveer moet zijn. Dat geldt voor hem zelf, maar ook voor zijn sportende telgen. „As se gjin nocht hawwe om te trainen, moatte se dat sels witte. Mar ik fyn dat je serieuus mei je sport omgean moatte. Hoker sport dat ek is.”

Hij geeft daarin zelf wel het goede voorbeeld. Van belangstellende ouder werd hij een bij trainingen assisterende heit. Een paar cursussen verder is hij dus trainer en inmiddels ook 'bondscouch' van de Friese ploeg die jaarlijks de Hollandse polsstokverspringers in de welbekende Tweekamp probeert te verslaan.

Zijn kijk op het spelletje is helder. „De basis is de oanrin en ynsprong. En dan leare om de polsstok út te klimmen. Der binne in hiel protte dy't de stok sa fier mooglik yn it wetter sette. En dan dêrtroch fier komme. Mar in stok behearskje se net.” Zoon Germ is het beste voorbeeld van die visie op hoe de sport aan te leren. Hij heeft een zeer stabiele aanloop en insprong en weet vervolgens de stok in razend tempo uit te klimmen. „Oaren sette de pols in stik fierder, mar dan hawwe se in soad muoite om yn 'e top te kommen. Omdat it by de ynsprong dan faak net goed giet”, analyseert Germ zijn junioren-groep.

Germ Terpstra is op het FK als eerstejaars niet de uitgesproken titelfavoriet – die eer is aan clubgenoot Wisse Broekstra – maar wordt wel gezien als een gevaarlijke outsider. „Ik besykje alle wedstriden op te bouwen”, zegt Germ, die als debutant toch al drie dagtitels won. „Finale helje en dan sjen oft myn beste sprong goed genôch is om te winnen.”

Zijn zusje zit in hetzelfde schuitje. Ook zij is in haar meisjes-categorie kanshebster, maar is eveneens afhankelijk van het al dan



## “GERM KIN IT LOSLITTE, JELTSKE BEGJINT DAGEN FOAR IN WEDSTRIID AL TE PRAKKESEARJEN

niet falen van grote favoriet Hanneke Westert. „Jeltske wurdt kampioen, want Hanneke springt faak net sa goed yn Winsum”, voorspelt en beargumenteert Germ. „Miskien set Hanneke har dêr wol oerhinne”, is de directe respons van Jeltske. Juist die twee verschillende standpunten tekenen de twee talenten. Anna Martha: „Germ hat net folle lêst fan senuwen, Jeltske wol. Germ kin it loslitte, Jeltske begjint de dagen foar in wichtige wedstriid al te prakkesearjen.”

Hoewel Anna Martha uiteraard de sportieve verrichtingen van haar kroost volgt, is ze zelf op een heel andere wijze betrokken bij het FK. Vanwege haar bestuurlijke ervaring (onder andere als wethouder in de voormalige gemeente Menameradiel en FNP-statenlid) was het niet onlogisch dat ze binnen het fierljeppen ook bestuurlijk aan de slag ging. Als trotse en bevolgen voorzitter van zowel de fierljepvereniging als de stichting Fierljep-akkommodaasje Winsum is het FK ook haar hoogtepunt van het jaar.

Anna Martha: „Wy belibje it FK allegearre op ús eigen wize, mar einigje de dei altyd tegearre: nei in moai kampioenskip en in grut einfeest op de fyts werom nei hûs.”

Germ, gesteund door de andere gezinsleden, bevestigt zijn moeders woorden: „It is de sfear by it fierljeppen dy 't der foar soarget dat it by ús thús de sport nûmer ien is.”



Heit Wim, mem Anna Martha, zoon Germ en dochter Jeltske op het landgoed Terpstra in Tzum.

■■■■ column  
johann mast



## Mascotte

Als het niet symbool zou staan voor wat er in de afgelopen tien, vijftien jaar mis is gegaan bij die club, dan zou je haast in de lach schieten om het nieuws dat deze week tot ons kwam.

Mascotte Heero is niet meer welkom bij SC Heerenveen.

Er zou een onwerkbaar situatie zijn ontstaan. De club voelt zich bedreigd door uitlatingen van een man die zich tweeweekelijks in een mal pak hijst.

Heero zou hebben gesproken over een bom die onder de club ligt.

Heero zou hebben gezegd de club te kunnen maken en breken.

Hoe zou zo'n pop dat aanpakken?

Ik stel me een algemeen directeur voor, Cees Roozmond, die doodsbang de trap oploopt in het Abe Lenstra-stadion. Elk moment kan Heero vanachter een pilaar tevoorschijn komen.

Gauw verschanst Roozmond zich in zijn kantoor. Hij draait de

## Is die grijnzende pop al weg of is-ie er nog?

deur op slot. Af en toe wordt er zachtjes aangeklopt. De directeur heeft een kijkgaatje laten maken. Zo kan hij zien of er goed volk voor de deur staat of niet. Alleen managers mogen naar binnen: de commerciële manager, de HR-manager, de financiële manager, de technisch manager.

Een voor een kijken ze de gang in. Is die grijnzende mascotte al weg, of staat-ie er nog?

Ik vermoed dat Heero in zijn eentje meer vrije tijd in de club heeft gestoken dan de andere vijf bij elkaar. Waarschijnlijk zit daar de kern van zijn boosheid. Die heeft hij niet voor zich gehouden. Hij heeft wat dingen geroepen, niet altijd even redelijk en ook niet heel verstandig.

Hij stamt nog uit de tijd van Riemer en Foppe. Van Joop Heida. Van Gertjan Verbeek en Jan de Jonge. Van Henk Heising. Zouden Cees Roozmond en zijn managers weten wie dat allemaal waren?

In het oude Heerenveen was er ook wel eens wat, maar uiteindelijk was iedereen onderdeel van dezelfde familie. Clubmensen, stuk voor stuk. Gelijken.

Het probleem van het huidige Heerenveen is niet een volwassen man in een potsierlijk pak die af en toe zijn grote bek niet kan houden. Het probleem zijn degenen die tegenover hem staan: moderne managers die niet weten hoe snel ze een janknikker moeten aanstellen voor elke lastpak die ze kunnen lozen.

johann.mast@lc.nl